

„Vůbec ne,“ odpověděl jsem popravdě.
„Nevadilo by vám, kdybych trochu prověřil
ty vaše schopnosti?“

„S radostí uvítám jakýkoli problém,
který mi předložíte,“ odpověděl Holmes.

„Kdysi jste říkal, že každý člověk
zanechává stopy na všech věcech, které
pravidelně používá,“ začal jsem a vytáhl
jsem z kapsy hodinky. Byly poněkud starší,
ale získal jsem je teprve nedávno. „Byl
byste tak hodný a řekl mi, jaký byl jejich
předchozí majitel?“

Podal jsem mu je se špetkou
škodolibé radosti.
Věděl jsem, že
nemá nejmenší
šanci na to přijít,
a musím přiznat,

že jsem mu chtěl dát co proto za tu jeho samolibost a jistotu, že má vždy pravdu.

Pečlivě si prohlížel ciferník. Pak hodinky otevřel a lupou zkoumal strojek. Musel jsem se držet, abych nevyprskl smíchy, když mi je po chvíli vracel zpět s opravdu zklamaným výrazem ve tváři.

„Moc se z toho nedá vyčíst,“ konstatoval.
„Ty hodinky byly nedávno vyčištěny.“

„Máte pravdu,“ souhlasil jsem s Holmesem a přemýšlel jsem, zda tohle má být chabá výmluva, aby zakryl, že tentokrát selhal.

„Ale přeci jen, něco málo jsem zjistil,“ řekl a zasněně zíral na strop. „Domnívám se, že kdysi patřily vašemu staršímu bratrovi, který je zdědil po otci.“

